

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 06/15

Arbitraal vonnis in de zaak van:

STICHTING A.,
gevestigd te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. drs. C.A. de Weerd

tegen

DE MAATSCHAP CHIRURGIE BINNEN DE STICHTING A.,
BESTAANDE UIT DE MATEN:

1. **B.**
2. **C.**
3. **D.**
4. **E.**
5. **F.**
6. **G.**
7. **H.**

verweester,
gemachtigde: mr. E.M. van Ardenne-Stachiw

Partijen zullen hierna worden aangeduid als resp. “de Stichting” of “A.” resp. “verweester” of “de Maatschap”.

1. De procesgang

- 1.1 De Stichting heeft bij brief van haar gemachtigde van 6 september 2006 een geschil aanhangig gemaakt bij het Scheidsgerecht. Bij memorie van eis van dezelfde datum heeft zij het Scheidsgerecht verzocht:

De Maatschap te veroordelen aan de Stichting te voldoen de bijdrage voor de AGIO's (Assistenten Geneeskunde in Opleiding) over de jaren 2003 t/m 2005 en daarmee te voldoen een bedrag ad € 413.903,10 conform de factuur d.d. 26 juni 2006, met veroordeling van de Maatschap in de kosten van de procedure voor het Scheidsgerecht.

- 1.2 Verweester heeft verweer gevoerd bij “Incident tot onbevoegdheid en niet-ontvankelijkheid tevens houdende memorie van antwoord”, van 20 oktober 2006.

- 1.3 De gemachtigde van verweerster heeft bij brief van 15 januari 2007 nog enige producties toegezonden. De Stichting heeft bij brief van haar gemachtigde van 16 januari 2007 nog producties nagezonden.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 24 januari 2007. De Stichting was vertegenwoordigd door haar Directeur Commerciële Zaken, de heer I., alsmede haar gemachtigde. Van de Maatschap waren aanwezig heren C. en G., bijgestaan door hun gemachtigde.
De gemachtigden van partijen hebben aan de hand van pleitnotities de wederzijdse standpunten toegelicht.

2. Het geschil en de vordering

- 2.1 Vóór alles heeft de Maatschap betwist dat het Scheidsgerecht bevoegd zou zijn de vordering van de Stichting te beoordelen, aangezien zij haar vordering niet, althans niet onomwonden, zou hebben gebaseerd op art. 6.3 van de Toelatingsovereenkomst. Zou bedoeld artikel wel van toepassing zijn, aldus de Maatschap, dan wordt betwist enige bijdrage verschuldigd te zijn, omdat AGIO's volgens de Maatschap niet kunnen worden beschouwd als assistenten "die ten behoeve van de Maatschap werkzaamheden verrichten", zoals art. 6.3 van de Toelatingsovereenkomst volgens de Maatschap zou vereisen.
Voorzover AGIO's als assistent in de zin van art. 6.3 zouden moeten worden beschouwd, bestaat er geen bindende grondslag om de omvang van de bijdrage te bepalen en wordt in elk geval betwist dat die omvang op 30% van de salariskosten van een AGIO moet worden vastgesteld.
- 2.2 Partijen verschillen van mening over de vraag of de Maatschap een bijdrage verschuldigd is in de loonkosten van AGIO's en zo ja, op welke omvang die bijdrage dan dient te worden vastgesteld. Waar het betreft de periode tot en met 2002 resteert over de vraag of en zo ja welke bijdrage verschuldigd is, geen geschil tussen partijen. Ook over de jaren 2006 en 2007 is volgens partijen geen bijdrage verschuldigd, gelet op de gewijzigde bekostigingssystematiek, zodat het geschil tussen partijen zich toespitst op de -al dan niet- te betalen vergoeding over de jaren 2003 tot en met 2005.
- 2.3 Partijen hebben voor de periode tot en met 2002 afspraken gemaakt over de hoogte van de vergoeding, welke afspraken dienen te worden aangemerkt als de nadere overeenkomst als bedoeld in artikel 6.3.
Van de zijde van de Stichting is ter zitting erkend dat een dergelijke afspraak met betrekking tot de over de jaren 2003 tot en met 2005 te betalen vergoeding niet tot stand is gekomen. Zij heeft hierin aanleiding gevonden haar vordering aan te passen, in die zin dat het Scheidsgerecht is verzocht - bij gebreke van een dergelijke overeenkomst - de hoogte van de door de Maatschap verschuldigde vergoeding over de periode 2003 tot en met 2005 vast te stellen, waarbij de grondslag van de vordering is gelegen in artikel 6.3 van de tussen partijen gesloten Toelatingsovereenkomst.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

Nu de Stichting haar vordering baseert op art. 6.3 van de tussen de leden van de Maatschap enerzijds en de Stichting anderzijds gesloten toelatingsovereenkomsten, is het Scheidsgerecht mede op grond van het bepaalde in art. 27.1 van bedoelde overeenkomsten, bevoegd daarvan kennis te nemen.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1 Het Scheidsgerecht ziet zich gesteld voor de vraag of de vordering, opgevat zoals weergegeven onder 2.3, voor toewijzing in aanmerking komt. Zij overweegt in dat kader als volgt.
- 4.2 De hoogte van de vordering van de Stichting is gebaseerd op de voortgezette toepassing van de in de CTG-beleidsregel van 14 december 2001 opgenomen zogenoemde 70/30-regel. In deze beleidsregel is aangegeven dat de totale genormeerde loonkosten van een AGIO zijn vastgesteld op f 115.000,- per jaar (100%), en dat hiervan een bedrag van f 34.500,- (30%) geacht wordt te worden betaald door de vrijgevestigde opleidingsmaatschap.
- 4.3 Het Scheidsgerecht stelt vast dat de beleidsregel ziet op een wijziging in de wijze waarop de vergoeding van loonkosten van AGIO's in ziekenhuizen tot uitdrukking komt in het aan het ziekenhuis toekomende budget. Daarbij is het CTG er van uitgegaan dat binnen de ziekenhuizen afspraken (zullen) worden gemaakt met de Maatschappen op basis van de 70/30-regel. De beleidsregel is echter niet bindend voor specialist en ziekenhuis bij het maken van nadere afspraken als bedoeld in artikel 6.3. Door de Maatschap is gesteld, hetgeen niet is betwist, dat bij de na december 2001 tussen specialisten en ziekenhuizen gemaakte afspraken over de vergoeding in de loonkosten van de AGIO's de 70/30-regel met regelmaat is toegepast, doch dat daar ook veelvuldig van is afgeweken, zowel naar boven als naar beneden, afhankelijk van de lokale specifieke omstandigheden.
- 4.4 Gelet hierop moet worden geoordeeld dat de in de beleidsregel opgenomen 70/30-regel partijen in dit geding niet rechtstreeks bindt bij het maken van afspraken over de vergoeding als hier aan de orde.
- De Stichting heeft aangegeven dat zij geen ruimte ziet voor een andere afspraak dan die gebaseerd op voortgezette toepassing van de 70/30-regel. Daarbij is voor de Stichting van belang dat zij bij een vergoeding van minder dan 30% te kampen zal krijgen met een begrotingstekort en verder dat met de andere maatschappen over genoemde jaren wel is afgerekend op basis van de 70/30-regel.
- De Maatschap heeft aangegeven dat zij niet gebonden is aan de beleidsregel, dat zij weliswaar heeft ingestemd met toepassing van de 70/30-regel, dan wel de hieraan verwante zogenoemde historische vaste bijdrage voor de periode tot en met 2002, doch dat zij tijdig heeft aangegeven voor het jaar 2003 en daarop volgende jaren niet met toepassing van de 70/30-regel akkoord te kunnen gaan, gelet op een aantal met name genoemde omstandigheden. Daarbij is door de Maatschap bij herhaling aangegeven, dat zij streeft naar een evenwichtige oplossing voor het geschil. De Stichting is hier nooit inhoudelijk op ingegaan, aldus de Maatschap.

- 4.5 Uit artikel 6.3 van de overeenkomsten volgt dat het betalen van een vergoeding regel is, en het niet betalen daarvan uitzondering. Er is geen grond van dit uitgangspunt af te wijken nu de AGIO's ook in de betreffende periode werkzaamheden ten behoeve van de Maatschap hebben verricht. Daarmee rijst de vraag of toepassing van de 70/30-regel over die periode redelijk is te achten.
Bij haar beleidsregel heeft het CTG met tal van omstandigheden rekening gehouden. Indien niet blijkt van bijzondere omstandigheden moet een vergoeding conform de 70/30-regel redelijk worden geacht. Op basis van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting kan echter niet genoegzaam worden vastgesteld of sprake is van bijzondere omstandigheden die een afwijking rechtvaardigen.
- 4.6 De Maatschap heeft gemotiveerd betoogd dat er reden is van genoemde regel af te wijken, en aangegeven hieromtrent inhoudelijk met de Stichting van gedachten te willen wisselen. De Stichting had op dit verzoek in moeten gaan en dienen te onderzoeken of de door de Maatschap genoemde omstandigheden reden vormen van de 70/30-regel af te wijken.
Nu de Stichting dat heeft nagelaten, heeft zij in zoverre onzorgvuldig jegens de Maatschap gehandeld en heeft zij niet zonder meer de Maatschap de vergoeding op basis van die regel in rekening kunnen brengen.
- 4.7 Daar staat tegenover dat de Maatschap weliswaar een veelheid van omstandigheden heeft aangevoerd, doch heeft verzuimd aan te geven in hoeverre die omstandigheden als bijzonder moeten worden aangemerkt, in het licht van de CTG-beleidsregel, en in hoeverre die omstandigheden een uitzondering op de 70/30-regel rechtvaardigen. Vooralsnog bestaat daarom geen grond om de hoogte van de vergoeding in afwijking van die regel en ten voordele van de Maatschap vast te stellen.
- 4.8 Het Scheidsgerecht ziet in het voorgaande aanleiding te bepalen dat partijen alsnog in de gelegenheid zullen worden gesteld zich uit te laten over de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn die afwijking van de 70/30-regel rechtvaardigen.
Daarbij heeft te gelden dat de Stichting niet zelf onderzoek behoeft te doen naar de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn; het is aan de Maatschap eventuele bijzondere omstandigheden aan te dragen.
Voorzover de Maatschap omstandigheden aanvoert, die het CTG heeft betrokken bij het opstellen van de beleidsregel kunnen die niet als bijzonder worden aangemerkt. Indien uit de beleidsregel zelf niet blijkt of een bepaalde omstandigheid is verdisconteerd, is het aan de Stichting hieromtrent duidelijkheid te verschaffen.
Indien niet blijkt van bijzondere omstandigheden, dan dient ter bepaling van de hoogte van de vergoeding, bij gebrek aan een meer actuele norm, te worden uitgegaan van de 70/30-regel over de gehele in geding zijnde periode. Mocht wel blijken van bijzondere omstandigheden dan is het in eerste instantie aan de Stichting te beoordelen in hoeverre die een afwijking van de 70/30-regel rechtvaardigen. Het staat partijen vrij in contact te treden teneinde te trachten tot overeenstemming te komen. Voorzover partijen geen overeenstemming bereiken, zal het Scheidsgerecht zonodig de hoogte van de vergoeding bepalen.
- 4.9 Thans wordt beslist als volgt.

5. **De beslissing**

- bepaalt dat partijen in de gelegenheid worden gesteld zich nader bij akte uit te laten in de zin als hiervóór sub 4.8 overwogen, waarbij de Maatschap als eerste een akte zal dienen te nemen, uiterlijk vier weken na dagtekening van deze tussenuitspraak, en de Stichting daarop zal reageren binnen vier weken nadat de akte van de Maatschap genomen is;
- houdt iedere verdere beslissing aan.

Aldus gewezen te Utrecht op 20 april 2007 door mr. B.J. van Ettekoven, voorzitter, drs. G.Th. Derks en dr. C.H.R. Bosman, leden, met bijstand van mr. drs. M. Bitter, griffier.